

צדקת הצדיק ב

ברכות לראש צדיק (משלי י' ו'). לכך מסכת ברכות ההתחלה מש"ס שעיקר הכל דע את אלהי אביך (דברי הימים - א כ"ח ט') ואחר כך עבדהו שצריך לידע למי עובד. וזהו הברכה לפני כל מעשה ליחד כל מעשיו לה' כמו שנאמר (משלי ג' ו') בכל דרכיך דעהו כמו שכתב הרמב"ם (הלכות דעות פרק ג' הלכה ג'). וזהו על ידי הברכה וכמו שאמרו (ברכות מ"ח.) השיעור בה קטן שיודע למי מברכין. מה שאין כן בשאר מצוות אין השיעור שידע למי מניחין תפילין וכיוצא. מבואר שהברכה עיקרה הידיעה למי מברכין שעל כך נוסדה:

לקוטי מאמרים לסיום הש"ס

ובסיומה מתחיל שנית ברכות חוזר ומאיר אור ברור בהכרת הנוכח בקריאת שמע תפילה וברכות ביתר שאת מבפעם ראשון, ומיד אחר ההתחלה שנית חוזר לאמונות זה סדר זרעים שמתעלם כי הרגל נעשה טבע ואוכמא היה לגביה וחוזר להתחדש כטעם מילוי הלבנה וחסרונה בכל חודש, ולכן סיום התלמוד בנדה כמו שאמרו (נדה ל"א ע"ב) בטעם הטומאה כדי לחבבה על בעלה שלא יהיה בהרגל שאין מרגיש התחדשות נועם. וזהו עיקר כל התורה כולה ההשינה ממדריגה למדריגה בביאה ויציאה כטעם (דברים ל"א, ב') לא אוכל לצאת ולבוא כי כשאי אפשר לצאת אי אפשר לבוא שאין מרגיש התחדשות אור רק על ידי היציאה, וטל של תחיה היינו שאין צריך יציאה רק טל אורות טליך שבאמת יש אור רק שעל ידי ההרגל שב להעלם וכנ"ל דנעשה אמונות הברור הגמור שב להיות כהעלם וחשכת ליל:

פרי צדיק קדושת שבת מאמר ג

כמו שאמרו בפרק הניזקין ששם מדבר מהחורבן שהוא תכלית שפלות מעלת ישראל כשיורדין עד לעפר בחטאותם. דעל כן נקבע כל הענין במסכת גיטין ובפרק הניזקין. וידוע, כי חכמינו ז"ל קבעו כל דבר בתלמוד במקום הראוי ולא על צד ההזדמן. ולפי שהחורבן בגירושין וכמו שכתוב הן ישלח איש את אשתו וגו', וכמו שאמרו ז"ל דנידונו בגירושין על כן מקומו בגיטין. ולפי שעל האמת אמר הכתוב איה ספר כריתות אמכם וגו'. על כן הפרק הפרטי שנקבע בו סיפורים אלו אינו בפרק המדבר בגיטין וגירושין רק בפרק הניזקין, כי החורבן אינו אלא ניזקין. וכמו שאמרו (בבא קמא ס ע"ב) על פסוק, כי תצא אש, דהקב"ה המבעיר הבערה בציון ועתיד לשלם היזקן כמשפט התורה.

פרי צדיק לערב יום כיפורים אות ה'

והנה כבר דברנו מזה על מנהג ישראל שאוכלים מאכל שקורים קרעפליך שהם בצק ממולא בבשר בג' זמנים שהם של חול ואף על פי כן הסעודה בהם מצוה זכר למן שהיה יורד בג' זמנים אלו והבצק מלמעלה ולמטה כמו הטל שעל המן. וביותר ביום הזה בערב יום כפורים שאכילת סעודה זו הוא בעצם כבחינת אכילת המן על פי הדברים הנ"ל. כי גם אכילת המן היה על דרך הנ"ל כמו שנאמר ויענך וגו' ויאכילך את המן וגו' כי מי שהיה כונת אכילתו רק לשובע נפשו כמו שנאמר צדיק אוכל לשובע נפשו היה מרגיש בהמן כל מיני מטעמים שבעולם. והעם שהתאוו תאוה להרגשת עצמם היו צועקים נפשינו יבשה אין כל ונפשנו קצה בלחם הקלוקל. ועל רמז זה נזכר כל ענין המן ביום הכפורים מפני שהמה ענין אחד כי גם עצם יום הכפורים מכפר על בחינת הפגם של התאוה שעל זה היה הקרבן לעזאזל כאמרם ז"ל למה נקרא שמו עזאזל שמכפר על מעשה עזא ועזאל. וכמו כן כל ענין האגדות שנזכרו בגמרא כל אחד יש לו שייכות לאותו ענין. כמו מתן תורה במסכת שבת בפרק ר' עקיבא כי לדברי הכל בשבת נתנה תורה לישראל. ופרק ר' עקיבא ירמז על תורה שבעל פה כי ר' עקיבא היה השורש של בחינת תורה שבעל פה כי כולו סתימתאה אליבא דר' עקיבא וכדאיתא בשם האריז"ל. וגם אגדות החורבן

נזכר במסכת גיטין בפרק הניזקין כי ענין החורבן הוא כמו גירושין למראה עין ופרק הניזקין יורה על דרש כי תצא אש וגו' שלם ישלם המבעיר את הבערה שהקדוש ברוך הוא כביכול הצית אש בציון והוא בכבודו ישלם הנזק כמו שנאמר ואני אהיה לה חומת אש סביב. ואגדות שלמה המלך ע"ה שהיה מלך והדיוט במסכת גיטין בפרק מי שאחזו. כי שלמה המלך ע"ה הוא שורש המרכבה למדת המלכות כמו שנאמר וישב על כסא ה' וגו' והוא שורש כנסת ישראל. כי ענין טירוד שלמה ממלכותו היה נראה גם כן כענין גירושין. ופרק מי שאחזו קורדיקוס ירמז שהיה רק לפי שעה על ידי הרוח של השד אבל בעצם היה בשלימות מלכותו תמיד וכמו כן ענין אגדות המן יש לה שייכות דייקא ליום הכפורים כנ"ל:

ספר ישראל קדושים אות ו

ונקבעו על המשנה דאין מוכרין להם קרקע. וקיבלתי דכל המאמרים בגמרא אף על פי שכפי הפשט נראה דנמשכו אגב גררא. מכל מקום על האמת יש להם שייכות גמור להמקום שנקבעו שם. ושם הוא עיקר מקומם הראוי. וכן מקום מאמר זה דלימוד סדר המדריגות להשגת רוח הקודש דתורה שבעל פה שלא עשה כן לכל גוי. כי הוא על ידי התורה המבדלת בין ישראל לעמים שהוא התרעא ופתיחת מדריגות האלו. נקבע במסכת עבודה זרה שהוא ההרחקה מהעמים ומרוח הטומאה שלהם שהוא היפוך רוח הקודש דישראל דה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר כשזוכין לשורש היחידה דאז נעשין גוי אחד בארץ דיבוער רוח הטומאה מהעולם ויהיו כל העמים משרפות סיד ואיתא בסוטה (ל"ה ע"ב) על עסקי סיד:

מחשבות חרוץ טו

ובטור שולחן ערוך יורה דעה (סימן ע"ר) דהאידינא עיקר מצוה בכתיבת תורה שבעל פה: ונראה לי דסימנא מילתא הוא מה שנזדמן לבעלי הטור ושולחן ערוך לכתוב מצוה זו בסימן ע"ר, וכבר העיר בתומים בקיצור תקפו כהן על השולחן ערוך דמאחר שנתקבל בכל ישראל ודאי רוח ה' דיבר בו והכל בכתב מיד ה' עליו השכיל אף מה שהוא לא כיוון כלל לזה עיין שם, וכן בזה הגם דהם ודאי לא כיוונו בכך מכל מקום מאחר שמלאכת שמים הצליח בידם להתקבל לפסק עד שכל דבריהם אצלינו תורה שלימה ובכלל התורה שבעל פה, נוכל לרמז בהם מה שלא כיוונו כבכל תורה שבעל פה שבידינו שהוא ממש דוגמת התורה שבכתב, כי כולם מרועה אחד ניתנו והכל ברוח הקודש ולא בא שום דבר על צד המקרה וההזדמן, ומצוה זו הוא תיקון לחטא ער הנקרא רע, וכמו שנאמר (בראשית ל"ח, ז) ויהי ער וגו' רע וגו' וכנודע בזוהר (ח"א קפ"ו ע"ב) דבעוון זה נקרא רע, והוא מי שאינו חפץ בקיום המין להשאיר זרע בעולם הזה, ותיקונו הוא במצות כתיבת ספר תורה ותורה שבעל פה שהוא הקיום בעולם הזה לתולדות הרוחניות